

Arrest

nr. 109 825 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters vader, M. A., en moeder, N. E. Y, traden op 21 juli 1992 in het huwelijk.

1.2. Op 30 oktober 1999 werd het huwelijk tussen verzoeksters ouders ontbonden.

1.3. Verzoeksters moeder trad op 10 februari 2000 in het huwelijk met A. H., een Marokkaans onderdaan die in Duitsland verbleef. Verzoeksters vader werd eveneens in Duitsland aangetroffen en

werd geseind als een persoon aan wie de toegang tot het Schengen gebied diende te worden geweigerd.

1.4. Verzoekster moeder beviel op 18 februari 2003 van een kind waarvan M. A., volgens de geboorteakte, de vader is.

1.5. M. A. trad op 23 mei 2005 te Marokko in het huwelijk met H. A., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.6. Op 27 september 2005 diende M. A. na een illegale binnenkomst in het Rijk, in functie van H. A., een aanvraag tot vestiging in.

1.7. De aanvraag tot vestiging van M. A. werd ingewilligd en op 27 februari 2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.8. Op 16 mei 2007 werd het huwelijk tussen N. E. Y. en A. H., dat volgens de echtscheidingsakte nooit werd geconsumeerd, ontbonden.

1.9. Inzake het huwelijk tussen M. A. en H. A. sprak de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uit op 10 december 2007.

1.10. Verzoeksters ouders traden op 6 juni 2008 opnieuw in het huwelijk.

1.11. Verzoekster diende op 13 november 2008, samen met haar moeder en twee broers, een aanvraag in bij het consulaat-generaal te Casablanca om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging) teneinde M. A. in België te kunnen vervoegen.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 27 januari 2009 dat aan verzoekster, haar moeder en haar twee broers een visum type D kon worden afgegeven.

1.13. Verzoekster, haar moeder en haar twee broers kwamen op 22 februari 2009 het Rijk binnen. Zij werden in het bezit gesteld van verblijfstitels.

1.14. Bij vonnis van 1 oktober 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd het huwelijk tussen M. A. en H. A. nietig verklaard. M. A. ging tegen dit vonnis in beroep.

1.15. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde op 11 januari 2012, zij het om deels andere redenen, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 september 2012 ten aanzien van verzoeksters vader de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en ten aanzien van verzoeksters moeder en verzoekster de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van verzoekster werd genomen en die haar op 12 februari 2013 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A.]

Voorna(am)(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van haar vader [A. M.] een verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 27.01.09 werd haar visumaanvraag van 28.11.08 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar vader goedgekeurd omdat haar vader op dat moment gevestigd was in België. Mevrouw is sinds 13.05.09 in het bezit van een verblijfstitel. Het recht op vestiging van haar vader [A. M.] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20.09.2012 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 23.05.05 met de Belgische onderdane [A. H.]. Dit huwelijk werd op 11.01.2012 vernietigd door het Hof van beroep van Antwerpen (ref 2010/AR/3530) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan de betrokkene, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".*

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In haar eerste twee middelen, die in de synthesesemorie worden samengevoegd, voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt;

Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster;

Dat verzoekster reeds vanaf 2008 onafgebroken in België verblijft;

Dat zij van meet af aan hier in België naar school gaat.

Dat zij het recht heeft op onderwijs en het recht om haar aangevatte opleiding hier af te maken.

Dat verzoekster niet het slachtoffer mag worden van omstandigheden waar zij slechts onrechtstreeks mee te maken heeft.

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van oorsprong;

Dat verzoekster niet langer naar school zou kunnen gaan hier in België en derhalve haar rechten, waaronder het recht op onderwijs, conform het kinderrechtenverdrag eveneens geschonden wordt;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;

Het betreft hier nochtans een fundamenteel recht.

Verweerder benadrukt enkel dat de beslissing een gevolg is van de nietigverklaring en dat deze effecten ex tunc zijn.

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;

Dat de Dienst Vreemdelingen Zaken tevens de motiveringsplicht schendt;

Dat het wel degelijk van belang is voor verzoekers, te weten welke wetten zij zouden overtreden; De bestreden beslissing is hierover niet duidelijk en verwerende partij doet dit af als onbelangrijk; De loutere vermelding dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een vestigingsrecht gebaseerd op grond van fraude, is een onvoldoende motivering.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casus dient te worden vastgesteld dat hieraan niet is voldaan.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asiel dan gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden;

De bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de materiële [m]otiveringsplicht;”

3.1.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. Deze motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.

144.471). De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven zijn weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing namelijk toegelicht dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen en hierbij wordt uiteengezet dat verzoekster haar verblijfsrecht verwierf in functie van haar vader en dat diens vestigingsrecht werd ingetrokken nadat was vastgesteld dat hij dit recht op frauduleuze wijze verkreeg. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat, gelet op voorgaande vaststellingen, aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar beroepsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

3.1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij sedert 2008 in het Rijk verblijft moet immers worden gesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat dit verblijf opweegt tegen haar langdurig verblijf in Marokko, het land waar zij werd geboren en opgroeide en waarmee zij dus grotere banden heeft dan met België. Verzoekster toont ook niet aan dat zij haar studies niet in haar land van herkomst kan verderzetten. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.5. Verzoekster laat in haar eerste twee middelen voorts na te duiden welke precieze bepalingen van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag zij als geschonden beschouwt, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid onontvankelijk is. Daar verzoekster ouder is dan achttien jaar valt zij bovendien niet onder het toepassingsgebied van het Kinderrechtenverdrag.

De eerste twee middelen zijn, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

"Dat indien verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst zij wordt weggerukt uit haar sociale omgeving en de plaats waar zij sedert meer dan 5 jaar haar hoofdverblijf en het centrum van haar belangen heeft;

Dat op deze manier het Recht op het gezinsleven ernstig geschonden wordt;

Dat met deze beslissing niet enkel verzoekster zelf doch ook haar hele gezin wordt geraakt en niet in het minst de minderjarige en schoolgaande kinderen.

Men kan zich terdege de vraag stellen of de inmenging van het openbaar gezag in casu gerechtvaardigd is;

Dat verzoekster wel degelijk aantoont dat haar gezinsleven volledig overhoop wordt gehaald door de bestreden beslissing.

Dat het verschillende malen herhaald wordt dat verzoekster hier naar school gaat en dit reeds zeer lang.

Dat indien zij worden teruggestuurd, zij haar schoolloopbaan zondermeer kwijt is en in het land van herkomst geenszins opnieuw kan beginnen. Dat verzoekster en haar gezin immers niets meer hebben in het land van herkomst. Dat uiteraard op alle andere vlakken het leven van de kinderen overhoop wordt gehaald.

Dat men dus wel degelijk kan spreken van een aantasting van het gezinsleven.

Dat het zelfs strijdig is met Art.8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om onbeperkt in het land te verblijven, samen met haar familie.

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat het begrip 'gezinsleven' uit art.8 E.V.R.M. zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een 'gezinsleven' uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang. (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z. / Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim.D.H.. 1998. 117 noot F. Rigaux; Rep.Eur.Court H.R. 1997,1, 619)

Dat art. 8 wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14)"

3.2.2. Er dient te worden benadrukt dat verweerder niet enkel het verblijfsrecht van verzoekster heeft beëindigd, doch ook dat van de andere leden van het gezin waartoe zij behoort. De bestreden beslissing heeft derhalve geenszins tot gevolg dat verzoekster gescheiden wordt van deze gezinsleden. Verzoekster en haar gezinsleden kunnen samen het Schengengrondgebied verlaten. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Hierbij moet worden herhaald dat zij, haar ouders en haar twee broers veel langer in Marokko dan in België verbleven en moet worden geduid dat haar in België geboren zus een leeftijd heeft waarop zij zich nog zeer eenvoudig kan aanpassen aan een andere leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk). Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül v. Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat er sprake is van een niet toegelaten inmenging in haar gezinsleven.

In zoverre verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij sedert 22 februari 2009 in het Rijk verblijft, waar zij heden het centrum van haar belangen heeft, en een schending van haar recht op een privéleven lijkt te willen aanvoeren moet worden opgemerkt dat verzoekster wist of behoorde te weten dat haar verblijfssituatie precair was, nu nog het jaar zelf dat zij het Rijk binnenkwam haar vader werd gedagvaard door de procureur des konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in het raam van

een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk dat als basis diende voor diens vestigingsrecht en zij op de hoogte was van het feit dat zij slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikte. Verder moet opnieuw worden gesteld dat verzoekster een belangrijker deel van haar leven in Marokko doorbracht dan in België en dat zij enkel naar België kwam om haar vader te vervoegen. Er wordt ook niet aangetoond dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen effectief in België studeerde of was tewerkgesteld of dat zij tijdens haar verblijf hier in België contacten heeft opgebouwd die zij niet verder kan onderhouden vanuit het buitenland. Er blijkt dan ook niet dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen een maatregel heeft genomen die van die aard is dat kan worden besloten dat hij de appreciatiemarge waarover hij in het raam van artikel 8 van het EVRM beschikt heeft overschreden. Verzoekster maakt met haar beschouwingen geenszins aannemelijk dat haar private belangen zwaarder dienen door te wegen dan het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de verblijfswetgeving

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK